

خه د خدای کارونه دي

ناول

ليکوال: محمد نعيم وردگ

Ketabton.com

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: څه د خدای کارونه دي

ليکوال: محمد نعيم وردگ

برېښنالیک: www.naeem.afghan@gmail.com

مخ پاڼه (فېسبوک): نعيم جان بودا

آنلاین چارې: انجنير صفت الله (فضلي)

د ليکلو کال: ۱۳۹۷ هـ . ش

ناول

دجمعی په ورځ به اکثره وخت کارت سخي زیارت ته تللم؛ کور ته مو لنډ دی، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، نو په همدې اساس دا ځل هم دجمعی ورځ وه، تر کړکۍ مې وروکتل، په زیارت کې او زیارت ته څېرمه سمه گڼه گڼه وه، زانگوگانې پکې گډېدې، دماشومانو چغو پوغ و، سم دلase جگ شوم راساً ور روان شوم. بلاخېره زیارت ته ورسېدم، لږ هاخوا دپخوا مې سترگې وپولې، نور مستقیم لارم په پورتنۍ سپاچه (برنده) مې دسمال رالاندې کړو، کرار کېناستم، اکثره خلك فاميلي راغلي و، فرشونه یې هوار کړي و، دیگونه (پخلي) یې کول، چا هندوانې، خربوزې چاق کړې وې، ما هم مبایل راویستلو یو ملگري ته مې زنگ وکړ؛ له بدمرغه مبایل یې بند و، کني زړه مې و، چې را ویې غواړم، یوه هندوانه، مندوانه به موږ هم وخورو؛ خو دا چې

تنها پاتې شوم، خو دقيقي نور هم ناست وم،
 بلاخېره زړه مې تنگ شو، راپاڅېدم، له دوه، دريو
 سپاڅو رابنکته شوم؛ په څلورمه ديوه گلدان
 ترڅنگ، دپيپسي دبوټلو او بسکوټو دکاغذونو
 مينځ کې يو غټ سامسونگ گلکسي مبايل پروت
 و، زر پرې ورتيت شوم ديو بسکوټ دکاغذ سره
 جوغت مې راپورته کړو، د اوږې د دسمال سره مې
 پېچلی لاس کې غلی ونيولو نور مې ونه کتلو چې
 روغ يې که خراب وېرېدم څوک دعوه پرې راونکړي،
 مستقيم ورسره راروان شوم دزيارت له گڼې گونې را
 ووتلم، بهر دھديرې منځ کې چې زموږ دکور لار
 همداسې پکې راتېره وه، غلی، غلی مې لږ، لږ
 وکتلو منځنۍ بټنه مې يې کليک کړه صفحه يې
 روښان شوه، خو په داخل کې يې دنورې لاسوهنې
 لپاره رمز غوښتلو؛ واپس مې يې صفحه خاموش
 کړه، نور مې نو کرار دا دبغل جيب کې ورخوشي

کړو، سخت ورته خوشحاله شوم ځکه چې له یوې خوا مې تیار یو غټ مایل ته ضرورت و، خپل مې نور له کاره لوېدلی و، او له تاسو یې څه پټه د اخیستلو پیسې مې یې هم نه لرلې، بلخوا که فکر موکړی وي، دامنډلي شی هسې خوشحالي لري، خلاصه کور ته مې راوړسولو، سم دم مې دکمپیوتر سره وصل کړو؛ رمز مې یې پرې والوزولو. د رمز د له منځه وړلو سره سم، په سکرین زما په سن دیو بنایسته زلمي تصویر رامنځ ته شو، بیا مې کردیت پکې وکتل (۴۱۲) افغانۍ پکې وې، دا یې لابله خوشحالي شوه، پسې پیام پانې ته لارم دانترنت معلومولو په پار (۷) مې (۳۴۴) ته واستول؛ واپس پیام راغلو (۲۴۰۰ ام بي) انترنیت هم پکې و، ها خوشحالي څه وه، چې دا یې لابله شوه، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې دغریب سړي نه دی، تر څو زړه یې پسې وخوږېږي، یا بل

وانخستلی شي، ځکه غریب سړی مایل کې دومره کردیت او انترنت نشي اچولی، نور له پیام پانې راووتلم؛ چې کتل مې فیسبوک هم خلاص ترې پاتې وو، دیتا مې پرې راچلانده کړه؛ ایډي یې د (یونس افغان) په نوم وه، ټوله ایډي مې سر تر پایه چک کړه؛ ډېر باادبه؛ دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي و، پوستونو ته په کتو یې ډېر شریف، له انسانیت مامل انسان بنکاري دو، واقعاً، وجداني نارامتیا یې راوچوله، زړه کې مې لږ لږ دا خبره وگرځېده: چې مایل مې یې واپس ورته سپارلی وای، داسې شریف؛ او هېوادنۍ مینې ته ژمن انسانان باید زما له لاسه خپه نشي.

په همدې فکر؛ فکر کې له فیسبوک راووتلم، ګالري مې راخلاصه کړه؛ یو څو ویډیوګانې، دوه، درې یې د عبدالله مقري، یوه دوې دنغمې او همداسې یوه یې دلطف ننگر هاري، هغه میهنی ویډیو پکې وه چې

وايي، (لولفه شوم اور مې واخيست..... اي بچيانو ستاسو کور افغانستان يم...) نور له دې پوشي هم راووتلم د عکسونو پوښه مې راوسپړله، زرگونو عکسونه پکې و، ډېری يې دنظامي کسانو و؛ خپله يې هم ډېر عکسونه په نظامي ښورم کې اخيستي و، ځينو کې تنها؛ ځينو کې دملگرو سره ولاړ، او همداسې دپوهنتون نه دفراغت په خولۍ او چپنه کې دجشنوارې د دورې په انفرادي، او همصنفيانو سره په جمعي توگه ئې ډېر عکسونه اخيستي و؛ پسې راتېر شه ډېر نور دغيرې نظاميانو؛ ښو ښو منظيرو؛ گلانو، حيواناتو... عکسونه پکې ځای په ځای و، خو ددې ټولو سربېره يوه پوښه کې ځانته تقريباً دېوې پنځه ويشت، دېرش، کلنې ښځې شپږ، اووه عکسونه و؛ څلور يې په يوازې ځان اخيستي و، په دريو نورو کې يو بېرسری سپين پوستی ماشوم هم ورسره دی، په يوه عکس کې ورسره ناست دی،

بل کې ولاړ دي، او همداسې دریم کې یو بل ته غاړې وتلي، داسې تصور ترې کېدو چې مور به یې وي، دا ماشوم به هم خپله همدا دمبایل صاحب وي، ځکه چې یو خوا له کاغذي سابقه عکسو اخیستل شوي عکسونه و، بل خوا د فیسبوک په بگرونډ، لمړي نمایش کې یې هم درې څلور عکسونه له همدې عکسونو ځای په ځای کړي و، نور والله علم.

خلاصه مایل مې هر اړخیزه چک کړو، ددې سربېره چې ښه نوی، اصیل او قیمتي سیټ دی، لکه څنگه مې چې مخکې یادونه کړې، دکرېډتو، انټریت، هم ډک دی، د (۶۲ جی بی) حافظې له پاسه؛ یو (۸ جی بی) میمری کارد یې هم درلود. نور مې نو بېغمه خپلې استعفادې ته واچولو، دده فیسبوک مې هم بېخي پکې بند نکړو، خپله ایډي مې په بل فیسبوک افشن کې خلاصه کړه، څو ورځې ووتلې، هره ورځ به مې یو نوي نوي داسې څه پکې لیدل، چې روح ته

يې پوره ټکان ورکو، دې ته يې هڅولم تر څو يې
مبايل واپس خپل صاحب ته تسليم کړم، خو خير په
همدې شان څو نورې ورځې هم تېرې شوې؛ اما تر
دې دمه هيچا زنگ پسې ونکړو، نور دا فکر هم
راته پيدا شو؛ چې صاحب يې، ولې زنگ نه پسې
وهي؟ مړ نه وي، تصويرونو؛ او فسبوکي افکاروته
په کتو يې دمرگ لايق خو نه دی، خدای ج دې نه
کړي.

لنډه دا چې مياشت تېره شوه لا يې هم چا پوښتنه
ونکړه؛ نور نو زه هم په دې شوی وم، چې هر څنگه
وي، بايد ددې سړي معلومات وکړم؛ که ژوندی
وي، مبايل به يې ورته تسليم کړم؛ په همدې نيت
گوشۍ کې دشمارو په لټه شوم؛ يوازې دوې شمارې
پکې ثبت وې، يوه مې ونيوله خاموش وه؛ بله مې
ونيوه دې هم زنگ نه تېرو.

فسيوڪ ته مې يې فام شولو؛ قصد مې وکړ چې په
 اړه يې دده په خپله ايډي کې يو پوست وکړم شايد
 فسيوڪي ملگرو کې يې په اړه چا ته معلومات وي،
 واپس ووېرېدم فکر مې: هسې نه د ځان لپاره څه
 جنجال جوړ کړم.

خلاصه زړه نا زړه مې يې فسيوڪ ايډي کليک کړه،
 له راخلاصيدو سره سم کړنگ؛ کړنگ شو، دوه
 درې مسېجونه ورته راغلل؛ دا دوه يې هسې طنزي
 تصويرونه و؛ دريم مې راوسپړلو چې کتل مې د
 (سياره حيا) په نوم يوې نجلی ليکلي و:

(-يونس جانۀ! تاخو هېڅ ونه وېل؟)

د سياري له آدرسه را استول شوې دې خبرې ته مې
 سودا شوه پورته پسې ورتېر شوم چې کتل مې، دوه
 مسېجونه يې نور هم کړي و، دلمړي يې له مياشتني
 زيات وخت وتلی و؛ خپله دمبايل صاحب هم لوستی

و، د دوهم بيا (۱۵) ورځې وتلې وې دا نو بيا بې لوستو پاتې وو.

پہ لمري مسبح کي يي ليکلي وو:

- یونس جانہ سلام!

تر هر څه مخکې هیله ده، کامل صحت، او روحي
سکون ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غواړم دا خبره درته وکړم، خو بدبختانه له یوې خوا پښتنې حیا اجازه نه راکوله جرات مې نه شوای کولی، له بلې خوا داسې الفاظ نه و، او نه مې اوس پیدا کړي چې اکل ستاسره له سرشاره لېونی مینې مې، څه ناڅه خو دهر ذربان سره تاپسې د زړه ناره مې درباندي اورولې وای.

تر څو تاسره تړلو نړۍ، نړۍ رنگینو هیلو یو تن
انځور خو مې درته ښکاره کړی وای.

تر څو، یوه اندازه تاته د اندام، اندام؛ رگ، رگ
لوړه تنده مې درته ښودلې وای، او...

په پای کې دهمدې دریو ټکو په کارولو سره یې
مسېج را استولی و، نور یې څه نه و لیکلي.

ما هم گوته پرې کش کړه، دا صفحه مې پورته تېره
کړه، د دوهم مسېج په لوستلو مې پیل وکړو،

په دوهم کې یې لیکلي و:

- یونس جانہ بیا سلام!

ځواب ته مې دې دوه سترگې څلور شوې څلور اته
شوې اته شپاړس، اما بدبختانه رامعلوم نشو، خو
اوس په دې فکر یم، شاید مسېج مې دې لوستی
وي، مگر هسې خبره دې گڼلې وي، یا یې نورو

فکرو ته وړی وي، ځکه چې نن سبا، بل خصوص ددې اجتماعي رسنيو په دواړن کې دا دمینې خبره دچل ول مکاری، مادي او معنوي مفادو دترلاسه کولو مقوله آله گرځېدلې.

خو هیله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره، زه مې دخپلې خبرې د رښتینولۍ، کامل اخلاص او ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې غوښتنې ته تیاره یم، همداسې ستاسره د واقعي مینې او نورو نه دجداولي په خاطر د یو ورکې ثبوت په حیث وایم: -
زه ځکه نورې نجینې غوندې، ستا په ښه ځوانۍ، ښایسته وېښتو، قد قامت، ملک او شتمنۍ نه یم مینه، چې ته ما تقریباً دیرلس کاله له مخه لیدلې یې هغه وخت ورکې ماشوم وي دگیرې میرې دې نوم نه و، وینسته دې بې ترتیبه غټ و، د میاشتو خیرن ببر سر، زړې جامې دې په تن وي، یعنې دمینې درباندي راتلو هېڅ درکې نه و، همدارنگه

اوس مې دې هم له يونيم فسبوکي انځور پرته، نه ته ليدلی يې نه مې دې ځواني ليدلي؛ نه مې دې موټر، بلدينگونه، او نه معنا راته لري، نه اړتيا ورته لرم.

طبعاً اوس به دا سوال درته پيداشوی وي، چې نه دې ليدلی يم، نه مې دژوند له نورو برخو معلومات لري، څنگ امکان لري چې څوک دې بيا د چا سره دومره مينه ولري؟

سوال دې پوره په ځای دی، ځواب کې يې وایم:

- که ياد دې وي؟ دولس ديارس کالونه له مخه چې ورکې ماشوم وې، که څه هم هغه وخت زه له تا ورکې وم، دومره نه پوهېدم؛ خو را وروسته، وروسته چې پوهېدم، په هغه ورکې ځان چې تا له کوم غيرت، جرات، هوښيارۍ نه کار واخيستلو زما

دپلار له جنسي تيري دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا
يوازې ځان ونه ژغورلو بلکې زه دې هم بوته درپسې
ماته کړم، په همغه غيرت، جریت او هوښیاری دې
مینه یم، دا ستا د مینې یو ځینځیر دی چې بند په
بند دې پرې تړلې یم، شرنگېږي.

دوهم اوس د فسيوک له لارې په انځورونو کې
دنظامي دریشۍ په مټ له رتبې (نښان) قدرت
وینم، يعنې نن دې زما د پلار، په وړاندې.
دمور سره دې دشوي ظلم د عاملینو.

ستا دکور، ځمکو د غاصبینو او همداسې نورو هغه
ځناورو په وړاندې چې ستا له ناتوانۍ، بېکسۍ،
مظلومۍ نه په استفاده یې په تا او ستا په مادياتو،
معنویاتو ځناورنه حملې وهلې، دټولو په وړاندې
دې دغچ اخیستلو په پار هر څه وس کې شته، اما
ستا صبر او حوصیلې ته صد سلامم، دا په دې

وروستیو دوه، دونیمو کالو کې ستا دمینې دوهم
غشی دی، چې پورې ورې رانه وتی.

خلاصه په ټوله معنا دې له معنویته، متشره، یم،
لکه مور ته دتي خوري

ماشوم غوندې مې دخنګ ته زړه درکېږي، هیله،
هیله، هیله کوم ناهیلې مې نکرې.

(په درنښت، د خواب په امید.)

مسېج همدومره و، لکه مخکې مې چې یادونه کړې
زه یې هم په مبایل کې بېلو بېلو فعالیتونو ته په
کتلو مخکې له مخکې دخپل انسانیت تر سیوري
لاندې راوستلی وم؛ اما (دسیارې) دمسېج په
لوستلو؛ دسیارې خبره زما یې هم لیدو، او بندار
ته لکه مور ته دتي خوري ماشوم لېونی اشتها شوه،
او بل خوا مسېج کې دسیارې له خوا دده په تېر
ژوند کې ځینو ډېرو عجیب او هیجاني خبرو ته

اشاره شوې وه؛ ددې په اړه راولاړو پوښتنو هم دځواب له لپاره دیونس لیدلو ته ښه سم وادار کړم. پخپله ددې سیارې په باب به څه وایي؟ دې خبرې ته مې بیا تر ټولو زیاته تلوسه شوه.

په همدې فکر کې یو ځل بیا مې په گوښۍ کې ثبت دواړه شمارې داېرې کړې، دتېر په څېر بیا یې هم زنگ تېر نکړ، نور نو داسې کومه سمه لاره نه رامعلومېده ترڅو یونس مې پرې پیدا کړی وای.

واپس مې خپله فېسبوک ایډي پکې راخلاصه کړله، که څه هم ځان ته مې بار، بار ډاډ ورکولو چې څه څه پسې گرځي؟ خو روح نه آرامېدو په همدې شان دوې ورځې نورې هم تېرې شوې، دریمه ورځ د ماسپېښین دوې بجې وې نیم غرانګی ویده وم، چې بالښت سره مې لږزه شوه، ور وې کتل همدې مندې کوشۍ ته زنگ وو، راپورته مې کړه، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

- بلې!
- مقابل کس غږ وکړو!
- سلام وروره ښه يې؟
- شکر دی، ته ښه يې؟
- هو شکر زه هم ښه يم! يوه خبره مې درته کوله که
په قهر کېږې نه؟
- نه ولې مهرباني
- ويي خندل بيا يې وويل:
- همدغه سيمکارت چې زنگ مې پرې در کړی،
سره له ګوشۍ يوه مياشت مخکې رانه وړک شول،
فکر کړم تا پيدا کړې؟
- هو!
- خدا کې يې وويل:

- بنا، څنگه واپس یې راکوې کنه؟

- نه!

- ټوکې کوې که رښتیا وایې؟

- څه ملانصرالدین درته ښکارم؟

د نرمې خدا غږ یې راغلو، پسې زیاته یې کړه:

- بنا، څه نو مبایل دې ستا وي، اما یوه ځواني وکړه!

- څه؟

- شاید لیدلي دې وي، ګالری کې مې د ملګرو عکسونه دي، چې اکثریت یې اوس شهیدان دي، دا هم په هر حال په یوه پوښه کې مې د موریو اووه، اته عکسونه دي، ته باور وکړه ټوله زندګي مې همدغه عکسونه دي، له هر طریقه چې کولی شې، د

واتساف؛ ويير، مسېنجر او يا هم له بلې ممکنه
لارې که راته ودې لېږل ټول عمر به دې دعاگوۍ يم.
ورغبرگه مې کره:

- رښتيا؟

- هو، قسم ده!

- سمه ده دا کار کوم، اما په يو شرط!

دخدا سره مکس يې وېل:

- څه؟

ومي وېل:

- ادرس درکوم همدا اوس به په موټر کې راخېژي
شپه به ماسره کوي، البته په دې شرط چې قسم به
هم سر له همدې اوسه راسره کوي، دسيارې په اړه،
او سيارې چې ستا په تېر ژوند کې کومو خبرو ته

اشاره کړې هېڅ به نه رانه پته وي نه به ذره دروغ
وايي!

دلته نو سړي بڼه سم وخنډل، بيا يې ووېل:

- ته به بڼه جنت ته ولاړ شې داسې ته خوږ گوتو خلك
نيسه، آوري؟

په خندا مې وروگرځوه:

- هسې مې تلوسه شوې، ستا نه دا كيسه غواړم،
اما ډاډ درکوم چې داسې فرض کړه لکه دېوال ته
دې چې کړې وي!

خلاصه له ډېرو دليلونو مليلونو وروسته مې قانع
کړ، وېل يې:

- آدرس راکړه!

- اوس چېرته يې؟

- پلخرخي کې!

- بنا، بنا صحيح، سینما پامیر ته راشه له هغه ځای نه د کارته سخي موټر راځي په یوه کې راوڅېژه، زه په استادګاه درته ولاړ یم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

څه سر مو در خوږوم، یو دوه ساعته وروسته تقریباً ما بنام و، چې راوړسېدو، له یو تونس موټر نه ښکته شو، سم دم مې وپېژندو، خو لږ شکمن ځکه شوم چې لاس کې یې یوه هندوانه نیولې وه؛ ما وېل: هسې نه ددې کورو څوک وي، یوه لهنده مې صبر ورته وکړ، چې دی دسړک په څنډه ودرېدو، هاخوا دې خوا یې وکتل بیا یې مایل ته لاس کړ، نور مې شک وړک شو، پرې ور روان شوم؛ دده هم چې سترګې راباندې ولګېدې موسک شو، هندوانه یې چپ لاس ته کړله، ښی لاس یې دغېږو لپار خلاص

کر، بلاخېره سترې مشي مو وکره، له پوښتنې وروسته یې وېل:

- کاشکې ستاسو کور بل ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي!

- ولې؟ دا خو بد ځای نه دی؟

په خندا شو، وېل یې:

- یوه میاشت مخکې راغلی وم، دومره ستونزې راته ترې جوړې شوې، کني مخکې مې ډېر خوښېدو.

په دې خبرې سره یې زه هم وځنډوم؛ بیا مې وویل:

- دا هندوانه دې، ولې اخیستله زموږ کور له سرک نه لرې دی، اوس یې څوک یوسي؟

وېل یې؟

- زه يې وړم!

بيا مې ورته وويل:

- کور مو هم نور څوک نشته، زه تنها يم، زما بده ايشي!

په خدا کې يې راغبرگه کړه:

- څه خير زما ورسره جوړه ده، د ډوډۍ نه پرهېز يم، همدا به خورم!

خلاصه په همدې گپ، گپ کې کور ته ورسېدو؛
مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې
راوړو، وېل يې:

- وېښه که تکليفېږې نه، لږ د اودس کولو اوبه
راکړه، دا لمونځ به وکړو.

اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ يې وکړل، بيا مې

چای ورته راوکړو؛ دچایو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

- ولې دې دومره پس زنگ پسې ووهلو؟ دا مایل خو ما تقریباً یوه نیمه میاشت له مخه پیدا کړو؟
په ځواب کې یې وېل:

- ما ټول تحصیل نظامي برخه کې کړی؛ په همدې تړاو اوس د سرحدي پولسو په لیکو کې د عاجل کمک قوي افسر یم؛ د سرحد په هر برخه کې چې وضعه اضطرابي شي هغله دکاپي اندازه سربازنو او مهماتو سره ځان رسول زما مسولیت ده؛ هغه ورځ زه او څو نور ملگري مې کارته سخي زیارت ته په چکر راغلي و، چې له وزارت نه یې زنگ راته وکړو، وېل یې:

- په ډیورینډ کرنډه د افغان او پاکستانی ځواکونو تر منځ جگړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري،

ددې خبرې په اورېدو سره بس موږ هم عجلې واخيستلو، منډې منډې شوې، مبایل رانه رالوېدلی و، زه سیده ولاړم سرحد ته خو ورځې جنگ کې و، خبر شوی به وې؟ دوی هم خو نفر تلفات لرل، موږ هم د دوه زخمیانو سربېره، د قاسم جان په نوم یو سرتېری شهید ورکړ؛ که څه هم پس له دریو ورځو جنگ بس شو، خو موږ تر یوې میاشتي همغلته د آمده باش په حساب پاتې شو، هلته هېڅ شبکې کار نه کولو چې زنگ مې درته کړی وای نو په دې خاطر.

ومي وېل:

- بنا صحیح ماوېل چې څنگ زنگ نه وهې خدای ج ناخوسته مړ نه وې، په گوښۍ کې دې هم له دوه شمارو پرته چې هغه هم بندې وې، نور هېڅ شماره نه وه، کني ما زنگ درته کولو!

- هو رښتیا دا مایل مې صرف د انټرنیټ لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه یې بل چا سره نمبر شته!

په همدې کیسو کیسو و؛ چې ورکي ورور مې دلاس مینځلو ابوه راوړې، لاس مو پرېمنځل ډوډۍ موډۍ مو وخوړه، بیا مو چای را وکړو، ددې دوهم ځل چایو په سر مې اصلي موضع ور واچوله، جیب ته مې لاس کړ، دده خپل مایل مې راویستلو، پرې راکوږ شو، زما په لاس کې یې په دې یوه ګوته کار پکې شروع کړ، ګالري یې راخلاصه کړه، اول یې ها دمور د عکسو پوښه وکتله، بیا یې په دې نورو عکسو زر زر نظر تېر کړو، نور یې له مایل نه لاس ورتول کړ، وېل یې:

کور ودان چې دا عکسونه خو دې نه دي حذب کړي، مایل پسې ولاکه په ټول ژوند درته راغلی وای مگر...

تر څو یې خپله خبره تکمیلوه په دې وخت کې ور وټکېدو، ور جگ شوم چې کتل مې مور مې هندوانه راټوټې کړې پتنوس مې ترې راوخیستلو د یونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، د کېناسو سره سم یې وېل:

- کاشکې دومره ډېره یې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی؛ ستا خو هسې بده ایشي نه یې خوړې!
ومې خندل، ورغبرگه مې کړه:

- هو؛ دا خو ده، اما تا دې چې پرهېز مات کړ، ډوډۍ دې وخوړه، زه هم نن ستا په خاطر خپل ذوق تر پښو لاندې کوم، بل دا چې دمېلمه سره گوتې وهل ثواب لري، خبر به یې؟

دلته نو دواړو یوه وړه خوله خدا وکړه، پسې
پیوست خه نورې توکې ټکالې شوې، بلاخېر ورته
ومي وېل:

- سریه! تا خو د سیارې په مسیج او کیسو بېخي
خاشه اچولې شروع وکړه کني منه که مبایل رانه
یوسي.

په خدا شو، بیا یې وویل:

- د مبایل له ورکېدو مخکې دسیاره په نوم؛ یو
تخلوص هم پسې و؛ اوس مې هیر دی چې خه و؛ یو
مسیج راغلو په دنده کې وم، نیم او نیمکله مې
ولوستلو، تر څو مې دصحيح لوستلو کاپي وخت
ورته پیداکو مبایل مې وړک کړو؛ هر خه پکې ولاړل،
ته صبر اوس یې وگورم چې خه یې ویلي بیا به پرې
وغږېږو.

لاس يې ور وغزو د دواړو تر منځ په پوستۍ ايبښی
مبايل يې ورجگ کړ، دمسيجونو په لوستلو يې
شروع وکړه؛ ما دا بل لور ته څنگ ووهلو، چای مې
راواچولو، خاموش کيناستم تر څو مسېجونه
ولولي، يو وخت مې کتل چې مبايل يې واپس په
همغه خپل ځای کېښود، رنگ يې تګ تور شو، ټول
سورونه يې گډه وډ شول، حتا غږ يې هم تغير وکړو.

په خدا کې مې ورته وويل:

- لکه چې تر اوسه دې مينه نه وه کړې، لمړۍ ځل
دی چې ديوې نجلۍ له خوا داسې غږ آوري، ځکه
يې دومره تاثير درباندي وکړو؟

- نه دغه خبره نه ده!

- بنا، نو بیا له ما وشرمېدې په ځینو رازونو دې
چې سیارې رابرسېره کړي؟

- نه، دغه خبره هم نه ده!

- بنا، څی بیا نو ولې دومره تور او شین واوښتي؟

- یعني کیسه غواړې، نه مې پرېږدې؟

- هغه د ورځې مبایل کې راسره کړی قسم دې که
درته بې معنا وي؟ مه یې کوه!

دلته مې بیا لږ راموسکی کړ.

وېل یې:

- د سیارې مسېج ته په کتو پوهېږم چې ته له ما
دکومو، کومو پوښتنو ځواب غواړې، خو ددې ټولو
پوښتنو ځواب کې دې زه، یوه ورکۍ کیسه کوم

انشاءالله په نوبت نوبت به دې هره پوښتنه پکې
ځواب شي ته صرف غورږ شه!

خبره داسې ده چې زه د (.....) ولایت (.....)
ولسوالۍ او (.....) کلي دپلانکي (.....)
زوی یم، دپنځو کالونو په عمر وم، پلار مې یوه
چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو، بدبختانه یتیم
شوم، یتیمي هم خیر بلا پسې ددې وطن په هرو لسو
ماشومانو کې یو، دوه یتیمان دي، اما زما تر ټولو
ستره بدبختي دا وه، چې په داسې یوه کور، کلي،
داسې یوه محیط کې یتیم شوم، که څه هم ځانونه
یې مسلمان گڼل خو کړه وړه یې په تمامه معنا هغه
د(لوط ص) دقومیانو و؛ یعنې لواطت، زنا، غصب،
وژل، ځورول او همداسې نورې هره مردار خوږگي
پکې دمېړنو خلکو خاصه او ویار گڼل کېدل، نه یې
له الله ج ذره وېره درلوده؛ نه یې دشرم او حیا په نوم
څه پېژندل؛ څه سر دې در خوږوم؛ تر څو مو دپلار له

ویر نه سترگې وچې دې په مور مې یې منگولې
 خښې کړې؛ مشر، مشر کاکا مې نکاح کړه په داسې
 حال کې چې زما مور دده د کشرې لور همزولې
 راتلله، سینږیری وو، لنډه یې دا چې له مور نه یې
 هم په ژوند یتیم کړم، نور مې مور د کاکا د کور
 مینځه شوه، او همداسې زه یې مریۍ دواړه د کاکا،
 د کاکا دمشرې ښځې، زامنو، لورگانو، میلمنو،
 غواگانو، پسونو، ځمکو په خدمت کې شپه او ورځ
 سر په تلاق اوښتو، که څه هم یوه کور کې اوسیدو،
 خو ما او مور مې په دریو څلور ورځو کې دیوې،
 دوه صحیح خبرو موقع نشوی پیدا کولی، ها
 کیناستل؛ ځان او جامې راپاکول، یا نور هغه دمور
 او بچیانو تر منځ راز او نیاز خو په ځای پرېږده.

دا هم په هر حال، موږ د پلار په دوران کې ځان ته
 کور درلودو، درې څلور جریبه باغونه ځمکې مو
 درلودې تر ټولو کاکا گانو نه مو ژوند او اقتصاد ښه

و، پلار مې د دارعلوم مدیر وو؛ ښه معاش یې لرلو؛ ځمکې مو دهکان کاله کولې، بس دالله ج تر رضا قربان شم، کله چې دا پیښه وشوه، کاکاگانو زما او د مور په شمول مې کور، ځمکې هر څه یې په خپل کورو کې ور متغم کړل، نور به نو صرف دهغه او دغه د خپرې له وېرې او بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنگاو وم، چې زما له توان نه به ډېر درانده وو؛ او همداسې مور مې هم، لکه څنګه مې چې پورته یادونه وکړه، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، عام ذهښتونه همداسې وو، دکلي نورو خلکو هم چې څنګه استفاده رانه کېدله کوله یې، او دا تنها زما حال نه و، دلته دهر یتیم، کونډه، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره دکلي له اکثریت خلکو ډېرې پستي ډېرې بدې، خاطرې لرم؛ چې دهغې ټولو کمه، کمه

يادونه هم شپو شپو وخت ته اړتيا لري، تر نورو به تېر شو، ددې ټولو له نمونې به دسيارې دپلار کوم چې مسېج کې سيارې هم اشاره ورته کړې، درته وکړم.

يوه ورځ مې د کاکا دوهم زوی پيسې راكړې دوكان ته يې په سيگريټو پسې ولېږلم؛ ولاړم سيگريټ مې واخيستل كله چې واپس راتللم په لار كې مې دسيارې پلار وليدو له همدې دوكان نه يې دسودا دروند پيټې راپشاه كړې و؛ د انسانيت، ثواب، مشرانو ته د احترام له مخې مې پيټې ورسره راسپك كړو، دلوييا او دال نخودو پلاستيكي خلتې مې ترې راوخيستلې، ددوئ كور زموږ له كورنه خو كورنه رامخكې و، كله يې چې تر دروازه ور دننه شوو، وېل يې:

- خلتې په مخامخ سپاچه كېږده، زه وړاندې تېر شوم؛ ده ځای په ځای دحاويلۍ منځ کې خپل

پنډوکی کېښود، دروازه یې ځینځیر کړه، مخکې راتېر شو، چپ لاس اتاق طرف ته یې اشاره وکړه؛ وېل یې:

- ته راشه دلته یو څه دي، کاکا ته یې دې ور وړه، په غلته اراده یې پوه شوم، له تللو مې انکار وکړو، نور یې لاس راواچولو په زور یې کشکوم، که څه هم دی پوخته ځوان و، زه ورکې دولس دیارلس کلن ماشوم وم، بیا هم دالله ج مرسته وه، ډېر وخت مو کشوگیر و، خو اطاق ته یې ننه نه ایستی شوم، بلاخبر اطاق ته تر دننه کولو مې تېر شو، نور یې غوښتل چې همدلته حویلی کې خپله شهواني تنده راباندې ماته کړي، خو شکر دلته هم ونه توانېدو، که څه هم جامې مې یې راوشکولې، موشت، موشت وینسته مې یې لاسو کې وړپاتې شول، له خولې او پزې مې سرې وینې روانې وې، اما بیا هم دالله ج مرسته و، په دې اخبر کې چې نور له ټیپه هم

لویدلی وم؛ یو موتی ایرې په لاس راغلي دا مې
 سترگو ته ور وشیندې، دی په خپلو سترگو شو، ما
 دومره موقع پیدا کړه چې د دروازي ځینځیر مې
 پکې خلاص کړو، ترې راوتېنوم. نور نه يم پوه چې
 سیاره چېرته وه، له کومې خوا یې لیدلی يم؟
 مخامخ د بالاخانې کړکۍ وې، کېدی شي له
 بالاخانې یې زموږ سیل کړی وي، اما کله چې کور
 ته ولاړم ددې سربېره چې ډېر ځنډ مې کړی و، جیب
 کې مې سیګریت هم مات شوي و، ددې جرم په
 مقابل کې بیا دلته د کاکا زوی ډېر بې رحمه ووېلم.

(دشهادت گوته یې راته وښودله وېل یې: دا وینې
 چې کړ، وږه ده؟ دا همغه ورځ د کاکا زوی راماته
 کړه، بیا صحیح جوړه نشوه)

پسې زیاته یې کړله وېل یې:

خلاصه لکه څنگه مې چې مخکې هم یادونه وکړه دسیارې دپلار کیسې ته ورته حتا تر دې هم تورې بدرنگه لسگونه خاطري زه دخپل کور او کلي له خلکو لرم، بښلي مې نه دي، او نه یې بښم.

دا هم په هر حال، څه وخت وروسته مې کاکا چې زما مور یې نکاح کړې وه، بېخي ضعیفه شو، نور دهېڅ کار نه و، زامن یې نااهله و، هغوی هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و، چې اقتصاد مو بېخي صفر شو، دسمې لوږې سره مخ شو، په دې شپو ورځو کې یوه ورځ یې دهمدې مشر ورور پوښتنې ته یو بل په ده پسې کشر ورور یې راغلو، یعني دوهم کاکا مې، چې دا به تل په مسافریو کې و، دې چې زموږ اقتصادي خراب وضیت ولیدو، خپل مشر ورور ته یې وویل:

- په (.....) ولسوالۍ کې د (.....) کلي ملک رحیم دخپلې مهمانخانې لپاره هر کال یو برابر

ماشوم مزدور نیسی، اوس یې هم زما یو ملگري ته
وېلي چې یو بیدار هلك راته راپیدا کړه، نو که ستا
زړه وي، دا یونس به ورولېږو، کال وروسته یو نیم
خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې ووبل:

- ولې نه، ورسره وغږېږه چې بل څوک ونه نسي!

لنډه یې دا چې سبا نه، بل سبا یې ور روان کړم، کله
یې چې تر دروازه ایستلم، مور مې داسې بې
اختیاره چیغې وکړې، هر څه به مې چېر شي مگر
دمور هغه درد به مې چېر نشي.

بلاخپه کاکا مې یې ملگري ته تسلیم کړم، یوه شپه
مې هلته وکړه سبا هغه سره موټر کې سور شوم
تقریبا څلور، پنځه ساعته مزل مو وکړو، لاره کې مو
یو ځل موټر هم بدل کړو، له یوه نه بنکته شو، بل ته

وختلو، مقصد قضا ماسپښين و، چې دملک رحيم کور ته ورسېدو، دکاکا ملگري مې زه ورته تسليم کړم، خپله واپس را روان شوو، که څه هم ملک صيب ډېر ورته ټينگ شو، چې کينه يو چای وڅښه، خو ده وېل:

- ځم ناوخته کېږي، ددې سړي را روانېدو سخت تاثير راباندې وکړو، باور وکړه په ډېرو سختو حالاتو کې مې نه دي، ژړلي اما دلته ژړا راغله.

خو په هر حال لنډه يې دا چې دلته مې خپل ژوند پيل کړو' ملک صيب بد سړی نه وو، او همداسې ښځه يې ډېره ښه ښځه وه، دوې، درئ شپې خو يې ديو گلاس پورته کولو هم راته ونه وېل، پس له دريو ورځو يې کرار کرار زما مسوليتونه راته وښودل، د مسوليتونو تر څنگ مې دخپلو بچيانو سره يې جومات ته د درس او لمانځه لپاره دتلو، همداسې

د کور لپاره يې چې استاذ ورته نيولی وو، د بچيانو سره يې يو ځای چې زما په سن او سال، يا لږ غټ او واړه وو، د درس وېلو وخت راکړو، دا چې په خپل کور کې بېخي ډېر او درانده کارونه زما په سر وو، د ملک صيب په کور کې مې ځان داسې احساسو لکه دوزخي چې جنت ته ولاړ شي، د وخت په تېرېدو سره ملک صيب بڼه رانه ډاډه شو، زه هم خوشحاله وم، تر کارونو مې اختيار تېر و، يوازینی درد مې په مور روان ظلم، شاخه کارونه، ديو او بل له خوا وهل ټکول، او همدارنگه زما د راتلو په وخت ددې د سوو چيغو ياد و، دې درد نو خلورويشت ساعته کړولم، او دا آرمان به مې هم کوو: چې کاشکې زما له آرامتيا، خو چا خبره کړې وای، اوس به ځان ترې حير وي، ما پسې به زړه خوري، بس په همدې آرمان، دکال دپوره کېدو په انتظار مې شپې او ورځې شمارلې تر څو کاکا مې په مزدورۍ پسې

راشي بيا به زه هم ورسره لارشم؛ مور به مې ووينم،
له خپلې اسوده گۍ به يې خبره کړم؛ نور به ډېر زړه
نه خوري.

په دې وخت کې يې يوه غټه ساه واخيسته، بيا يې
وويل:

- خلاصه ورځ تر بلې د روختۍ د رانژدې کېدو،
مور ته دتلو په اميد مې ځان ته ډاډ ورکړ، په همدې
شان مې نهه مياشتې دملک صيب کور کې تېرې
شوې، نور مې نو دوې مياشتې روختۍ ته پاتې
وې، اخيرنۍ مياشت مې نو ټول روخت وه، اگر
چې دلته هم خپه نه وم؛ نه مې نور خپل کور، کلي
ته زړه کېدو، صرف مور مې نو سخته يادېده،

بلاخبره په همدې شپو ورځو کې يوه ورځ د نورو
ورځو په څېر دملک صيب د دوه زامنو او يوې لور
سره دسهار تيم درس وپلو لپاره مسجد ته ولاړم،

مسجد ته د داخلیدو سره سم د ملک صیب مشر زوی
(سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام یې واچولو،
د مسجد په تې یو څو کسان ناست وو، سلام یې
عليک کړو، وړاندې دېوال ته یو بل سپینږيري ډډې
وهلې وه، چې ورته ومې کتل زموږ یو کلیوال و،
خدایزده له کومې خوا به راغلی وو، خو په همدې
مسجد کې یې مسافرانه شپه کړې وه، ورغلم سترې
مشي مې ورسره وکړه، ده ونه پېژندلم، وریاده مې
کړه د پلانکي زوی د پلانکي لمسی یم، نور یې
وپېژندلم وېل یې:

- بنا، بنا شابس ماشاءالله ځوان شوی یې، پلار دې
خدای ج وېښه، هغه وخت ته بېخي ورکې وې،
پسرلی دې د مور جنازې ته هم درغلی وم؛ ستا
پوښتنه مې وکړه، ماوېل زه به دې ووينې، چې
ورکې یې، که غټ...

مخکي له دې چې خپل مطلب تکميل کړي، خبر
کې يې ور ولوېدم، زر مې ووېل:

- زما د مور جنازې ته؟

راغبرگه يې کړه:

- هو، ولې کاکا دې (شيردل خان) چې نکاح کړه
ستا مور نه وه؟

ددې خبرې تر اورېدو وروسته په ځان نه يم
پوهېدلی، که څه هم څه وخت وروسته هغه خلکو
راته وېل: داسې چيغې دې وکړې چې درس ته
راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتېښول، خو زه په
خپلو چيغو هم نه يم خبر شوی، او نه په دې پوه يم
چې چا يوړم، خو يو وخت مې چې سترکې وغږولې

شپه وه، د کلی په کلینک کې وم؛ سیروم راته بسته وو، تر لږ څه زیات رابیدارېدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملک صیب او یوه خور یې هم راسره وو، په لار بیا راته دهغه سپینږيري خبره یاد شوه، دا ځل بې هوښه نشوم خو ژړا مې نشوی کنترولولی تر کوره مې په چیغو چیغو زړل؛ په ټول ددې ټول عمر کې چې د ملک صیب سره مې تېر کړی وو، تش تندی مې یې د ځان په وړاندې ترېو نه و لیدلی، اما دلته به سخت په قهر شو، بار بار یې دوهلو گواښ راته وکړو، خو دا چې ماته مې د ټولې زندگی په میراثه کې یوه مور، هغه هم د ظالمانو په غېږه کې گروگان راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم؛ حتا جنازې ته یې هم چا نه وم وروستلی، زړه مې سخت درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه درلودو.

کور ته له رسېدو سره سم زما د حال په لیدو، د ملک صیب بنځې، خور یې، بچیانو یې هم بڼه پوره راسره وژل، ملک صیب ډاډ راکولو چې ژاړه مه سبا دې کورته بیایم، ټول دوستان به دې ووينې، ښې ډېرې شپې ورسره وکړه.

د ملک صیب دې ډاډگیرنې مې لا په زخمو مالگې و دوړولې.

په سلگیو سلگیو مې ورغبرگه کړه:

- زه نور هغه کور ته نه ځم؛ که ته مې له خپل کور او کار نه ددایم، لپاره رخصت هم کړې، سرصحرا په غرونو ځم، اما هغه کور ته نه ځم.

ملک صیب ووېل:

- ولې پلار، دکورنۍ نور غړي دې نه یادېږي؟

ددې خبرې په کولو سره دی، ملامت نه وو، ځکه چې ما به ددوی په مخکې تل دمور تر څنګ د کاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار یادو، او همداسې اولادونه به مې یې خويندې او وروڼو یادول.

دلته نو دیوې خوا دده په ځواب کې مجبور شوم؛ له بلې خوا، درد اخیستی وم، د اصلي پلار د مرګ، ورپسې د کاکا له خوا مې دمور نکاح، د کور، ملک او مال چور چپاول

يعني ټوله کيسه مې ورته وکړه، ملک صيب هم په زړه ډېر نرم انسان وو، د کيسې په اورېدو يې تر ما ډېر وژړل، په عين حال کې يو ځل بيا په قهر شو. وېل يې:

تا ولې مخکې دا کيسه نه کوله، خو بيا هم چورت خراب نکړې، ته نور دهیچا زوی نه يې زما زوی يې، زه به دچا څه، او څه وکړم چې درېسې راشي،

خلاصه لکه څنگه يې چې وويل، تر دې وروسته يې دلباس، خواړو، او بل هر ناز او نزاكت له حساب نه خپلو بچيانو كم ونه شمارلم، كه څه هم ما مكتب نه و، وېلى مگر بڼه وم، ددې څو مياشتو په لړ كې مې مسجد او كور كې دده د بچيانو سره د درس وېلو په نتيجه كې دده د بچيانو په اندازه ليك او لوست زده كړي و، په داسې حال كې چې دده بچيان په اتم او نهم صنف كې وو، دا استدا به مې مخكې له مخكې هم ملك صيب وخت ناوخت ستايلو، په دې وخت كې يې نو خپلو بچيانو ته سې پارچې جوړې كړې وې، نور يې نو دكلي له ليسې د ولايت مركز كې دافغان ترك ليسې ته انتقالول، زما سره يې د زوى واله تر وعدې وروسته دهغه سې پارچې وځنډولې، زما په كارونو يې شروع وكړه؛ ملك صيب د منطقي برحاله ملك و، په ولس كې يې بڼه محبوبيت، بڼه نفوس او قدرت لرل، او همداسې په

هر چا يې ښه ناز چلېدو، په همدې تړاو يې په تول د پنځلس، شلو ورځو کې د کلي په لیسې کې په مدیر صیب او استاذانو تر نهم صنفه ښه پاک اسناد راته جوړ کړل، نور يې نو سې پارچه راته جوړه کړه، دخپلو بچیانو سره سم يې د ولایت مرکز کې دافغان ترک لیسې کې شامل کړم؛ دلیله کارونه مو يې راته جوړ کړل، دلته يې هم ډېر استاذان پېژندل هغوی ته يې معرفي کړو، وخت ناوخت به يې فام راباندې کوه.

نور په دې نه یم پوه چې په ما او مزدوری پسې به مې بیا زما له کورنۍ څوک راغلل وي، که به نه وي راغلي؟ خو که راغلي هم وي، دملک صیب سره يې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به يې ځواب کړي وي.

را به شم خپلې مخکنۍ خبرې ته مې، بلاخپره درې کالونه مې په افغان ترک لیسې کې درس وويلو، پس

له دریو کالو له دولسم صنف نه عمومي دریم نمره فارغ شوم؛ دملک صیب یو زوی چې زما همصنفي و، څورلسم نمره شو، ها بل خويي لا په یولسم صنف کې و، مقصد، ژمی مې د

ملک صیب په کور کې تېر کړو، پسرلی مې بیا دده په مشوره او همکارۍ کابل کې نظامي پوهنتون ته امتحان ورکړو، ځکه چې زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر کرېدلی وم، دنظام دنوم وړی، تږی وم، ډېره مینه مې ورسره درلوده.

څه وخت ورسته چې نتایج اعلان شول، خوشبختانه کامیاب وم، نور مې نو دڅلورو کالو لپاره دلته زده کړې وکړې، د درس له پلوه مې خپله ډېر کوشش کو، مالي مرسته مې ملک صیب کوله، ان تر دې چې څلور کاله وروسته مې دیو ممتاز محصیل په حیث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، نور مې نو د سرحدی ځواکونو په لیکو کې رسماً دیو افسر په بڼه

دنده واخيستله، چې تر ننه درى كالونه كېږي چې
 نمورې دنده مخ ته وړم، اوس شكر په هر څه برلاسى
 يم، داسې فرض كړه چې دټول هيواد قدرت له
 ماسره دى، ځكه دهرې ساحې قومندان، او واكمن
 مې همصنفي او ملگرى ده، يعنې كه وغواړم چې له
 هغه خلكو مې غچ واخلم، يكه يكه يې سر په تندي
 راخوړندوم، اما نه غواړم ځكه تر مانه الله ج بنه سزا
 وركوي، دوه كاكاگان مې مړ دي دا خو هسې
 دخداى ج حضور ته ورغلي، دريم چې ژوندى دى،
 دا پوډري دى اوس يې دكابل په پل سخته كې
 دكابل دسيند مردارى خوراك دي، زامنو يې
 دځمكو په سرجنگ سره وكړو دوه يې له يوې خوا
 ووژل يو له بلې خوا، ها پاپې نور يې لا هم ديو بل
 لپاره خلاص چاقوگان جيبو كې گرځوي، همداسې
 دكلي هغه فرد، فرد چې ماسره يې ظلم زياتى كړى،
 ته باور وكړه پروديگار سر په دنيا دوزخيان كړي،

يو غذاب نه، يو عذاب پرې نازل دی ښه په خوند
 کړېږي، نو ماته حاجت نشته؛ ددې ټولو له جملې
 يوازينی کس همدا دسيارې پلار ده چې لاهم تکره
 په آرامه خپل کار او کسب کوي، ددې لپاره څه
 وخت له مخه ما تصميم ونيولو، تر څو د راسره کړې
 هغه جفا په وړاندې يې يو گوزار ورکړم، اما واپس
 ځکه پښېمانه شوم چې يو دوه بچيان يې لا واره دي،
 فکر مې وکړو، که په دوه، دريو څپرو يې رنگه
 بدوم، دا خو مناسب نه ده، او که له منځه يې وړم يا
 يې د ابد لپاره بستري کوم دهغه ماشومانو
 سرنوشت به يې په ها خدای ناترسه کلي کې زما په
 شان شي، لاحول ولاقوت.... مې وويل دوه رکعاته
 لمونځ مې وکړو نور کرار کيناستم، څه ماويل
 پروردیگاره! ته پوه شه او کار دې، زما دې صبر تاته
 وي.

نور يې وخنډل وويل:

- داسې غورې دي ایا کومه پوښتنه دې بې ځوابه پاتې ده؟

مسکې شوم ورغبرگه مې کړه:

- شکر چې را وروسته وروسته دې کیسه سمه کړه
کني نور مې دې په خوله لاس درته ایښولو، نژدې
دې زړه راته چاودلی و.

خو په هر حال رابه شم دې خبرې ته چې که فام دې
وي، دسیارې مسیج ته په کتلو دسیارې دپلار په
وړاندې صبر دې رنگ راوړی؟

په خدا یې راغبرگه کړه:

- ولاخه ووايم!

خدا کې مې وروگرځوه:

- نه، داسې يې نه منم که غواړې چې دمبايل دې واپس صاحب شي، پاكه خبره وكړه، دسيارې هيلې او آرمانونه به څنگه شي؟

په موسكا سره يې وېل:

- ته صبر، لكه څنگه چې مسېج كې سيارې وېلي و، ها خبره يې زما ډېر خوښه هم شوه همداسې ماته هم تر ظاهر نه باطن او معنويت ارزښت لري، زه به يې دناستې، ولاړې، ځينو نورو حسابونو په اړه چې اړين دي لږ لږ معلومات وكړم، نور خو نو زه هم داشرف غني زوی نه يم (دمسكا په زياتوالي يې زمينه سازي ورته وكړه) پسې پيوست يې ووېل:

- بيا خو نو زه او ته شته يو انشاءالله. (ياران زنده صحبت باقي.)

خندل مې ورغبرگه كړه:

- قسم بل راته کوي که، همدا مخکنی صحیح دی؟
په همغه مسکي انداز يې زیاته کړه:
- نه، همغه صحیح ده.

په دې خبره پسې دواړو یوه خوله وخنډل او همدا مو
دمجلس اخيري شوه، نور نو قریب دوې بجې وې
ویده شو، تر شپه تېرېدو وروسته، سهار يې چای
راسره وخوړلو، نور يې وېل: ځمه، که څه هم ډېر
ورته ټینګ شوم خو ځینې اړین کارونه يې بهانه
کړل، مبایل يې ورپورته کړو، غوښتل يې چې
مېموري کارد ترې وباسي، وېل يې: مبایل نه وړم.

لاس مې يې ونيوو مېموري کارت استلو ته مې پرې
نښوو، خدا کې مې ورغبرګه کړه:

- واچوه جیب ته ما چې داسې ډیسي مایلونه
اخیستلی له سره مې تماس نه درسره نیولو،

دی هم په خدا شو مایل یې جیب ته کړو، دچپ
لاس په منځنۍ کوته یې یوه غټه دسپینو زرو
گوتۍ وه، د فیروزې غمۍ یې درلود، دا یې
راویستله وېل یې:

- اممم واخله خه؛ دا ډیسي نه ده.

په دې کې نو ما هم خه ونه وېل، نر غوندې مې دیو
بنه ځوان یا ملگري دیادگار په بنه دخورا شوق او
مینه سره ترې په گوته کړه، ډېره بنه جوړه هم راغله؛
نور ورسره روان شوم په استادگاه مې خدای ج
پماني ورسره وکړه، دی ټکسي ته وختو، زه واپس
دکور په لور راروان شوم.

د یونس، سره د پورتنۍ مرکې مې پوره یولس
مايشتې ووتلې، پرون یې زنگ وهلی وو، تر اولیه
سلام، کلام وروسته یې وېل:

- دمیدان هوایی په سرک د(.....) ودونو تالار
په دریم او څلورم سالون کې زما او سیارې کورنۍ
زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او آغلو
په خورا مینه، هیله ده چې تنها مو پرې نږدې،

بلاخیر بېگه موږ هم فامیلی ورغلو له هر اړخه ښه
مستانه او رنگین واده یې برابر کړی وو.

یونس له ډوډۍ خوړلو مخکې دهوتل نه بهر دروازه
کې دیوې دقیقې لپاره راسره ودرېدو په منډه منډه
خدا خدا یې وویل:

- سیاره ترکیه کې وه، ولاړم دهغه څه په اړه مې ځان
ښه مطمین کړ چې مخکې مې درته وېلي وو، بیا دا
راغله کابل ته، ډاکتره ده، پیسې میسې لري، ها

ورځ مو دمیکرويانو په بلاکو کې يو کورگی
واخيستلو، لږ فرشو ظرف مو واخيستلو، نن نو
پخیر دا معامله ده چې وينې يې، باقي دې الله ج
خير کړي، خدا ته يې څه زور ورکړو لاس مې يې ور
نيوو څپړه يې شرکنده زما څپړه کې ووهله نور رانه
روان شو.

(پای)

محمد نعیم وردگ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library